

en Snedker kort i Forvejen havde maattet tage Sprossen ud og ikke havde sat den i paa forsvarlig Vis, maatte det vel egentlig være Snedkeren, som bar Ansvar, men til syvende og sidst kunde man heller ikke fritage den paagældende Tjenestepiges Husbond for Ansvar. Saa vidt jeg mindes, blev alle tre indkaldt, men Spørgsmaalet blev løst paa anden Maade, idet den paagældende Pige som Følge af Ulykken afgik ved Døden efter meget haarde Lidelser og i den yderste Nød og Fattigdom. Saadanne og lignende Tilfælde vil heldigvis undgaas i Fremtiden, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov. Der er heller ikke god Logik i, at hvis en Pige er fæstet til at arbejde hos en Gaardejer, hvor hun dels er beskæftiget i den private Husholdning og dels deltager i den Del af det almindelige Landbrugsarbejde, som Kvinder kan deltage i, er hun forsikret under sit Arbejde i Stald og i Have, men ikke under sit Arbejde i Husbondens private Husholdning. Sligt vækker lige stort Anstød hos Arbejderen og Arbejdsgiveren.

Jeg har villet nævne disse Enkeltheder for at vise, hvor nødvendig en Revision er, og for at vise Lovforslagets Berettigelse i og for sig og Berettigelsen af det Omfang, som Lovforslaget har faaet. Det rummer ubestridelig en Mængde Fremskridt, der maa hilses med Glæde, men der er ogsaa nogle Bestemmelser, som sikkert bør undergaa Forandringer. Jeg vil nævne nogle af de Forandringer, som jeg synes, man burde søge at faa indført. Jeg vil først med Glæde hilse den nye Bestemmelse i § 1 om de skadelige Paavirkninger, altsaa Tilfælde, der grænser tæt op til Fagsygdomme, og naturligvis havde jeg hellere set, at Fagsygdomme var kommet med ind under Lovforslaget. Jeg er ikke blind for de Vanskeligheder, det vil medføre at faa konstateret, i hvilken Arbejdsgivers Tjeneste den paagældende Sygdom er blevet paadraget, og som Følge deraf, hvilket Selskab der eventuelt bærer Ansvar, men hvis det var muligt under den paafølgende Udvalgsbehandling at faa etableret det, jeg nævnede før, en Statsanstalt, hvori Arbejdsgiverne fik Forpligtelse til at forsikre deres Arbejdere, vilde man sikkert let kunne komme ud over det Spørgsmaal.

I § 3 har man delt den gamle Bestemmelse saaledes, at det nu fastslaas, at Ulykkestilfælde, der sker med Forsæt, er udelukkede fra Erstatning, medens grov Uagtsomhed derimod kan medføre enten

Nedsættelse eller Bortfalden af Erstatningen. Jeg kunde meget ønske, at Bestemmelsen om grov Uagtsomhed blev helt fjernet, thi det er sikkert ikke de daarligste Arbejdere, der er de mest raske i Vendingen og derfor ogsaa de mest uforsigtige. De uforsigtige er som Regel dem, der er stærkest interesserede i deres Arbejde, og som Arbejdsgiverne sætter mest Pris paa. Det er heller ikke altid givet, at en Arbejder under sin Virksomhed kan være saa forsigtig, som Loven til en vis Grad paalægger ham, og derfor kunde jeg, som sagt, ønske, at denne Bestemmelse fjernes, thi som den nu staar, vil den ikke virke saa heldigt som Bestemmelsen i den gamle Lov. Efter den skulde der nemlig forelægges Arbejderforsikrings-Raadet tydelige Beviser for, at der forelaa grov Uagtsomhed. Raadet vilde ikke paa en blot og bar Antagelse gaa til det alvorlige Skridt at frakende den vedkommende Arbejder Invaliditets- eller Dødsersatning. Som Forslaget nu lyder, kunde der, tænker jeg, komme Tilfælde, hvor Raadet maatte sige, at der foreligger ganske vist ikke uomstødelige Beviser for, men dog Bevis nok for, at der har været en ikke ringe Grad af Uforsigtighed, maaske endog i saa høj Grad, at det nærmer sig til grov Uagtsomhed, og som Følge deraf kan der tilkendes en delvis Erstatning. Man vil altsaa falde tilbage paa det delvise i Stedet for, at man hidtil har haft et Enten-eller. Jeg frygter for, at det vil kunne medføre nogen Føringelse for Arbejderne, i alt Fald vil Bestemmelsen utvivlsomt berede Raadet adskillige Vanskeligheder.

Der er i § 3 noget nyt, som man ikke har kendt i tidligere Love paa dette Omraade, nemlig Bestemmelsen om Beruselse, der ogsaa kan medføre, at Erstatningen nedsættes eller bortfalder. Jeg skulde være den sidste til at forsvare Beruselse, saavel udenfor som paa Arbejdspladserne, og mindst af alt det sidste, og det saa meget mindre som Arbejderklassen i sin store Almindelighed deler min Opfattelse paa dette Punkt. Den vil ved Hjælp af sine Organisationer kræve sin Ret, søge at faa Lønnings- og Arbejdsvilkaarene forbedrede, men den er samtidig klar over, at det medfører Pligt til at udføre Arbejdet paa samvittighedsfuld Maade. Denne Bevidsthed er stærkt udpræget i Arbejderkredse, og jeg synes derfor, at man ikke behøvede at have en Beruselsesbestemmelse i nærværende Lov. Den vil ogsaa kunne berede Vanskeligheder. Hvad er Beruselse? Er det Beruselse, fordi en Arbejder maaske